

vergadering **C164 – ECO21**

zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Economie, Economisch
Overheidsinstrumentarium, Innovatie, Wetenschapsbeleid,
Werk en Sociale Economie

van 8 maart 2012

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de inschakeling van studentenwerk in de nieuwe sectorconvenanten - 1293 (2011-2012)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Martine Fournier tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de begeleiding van werkzoekende gefailleerden - 1038 (2011-2012)	4
Vraag om uitleg van mevrouw Martine Fournier tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over niet-actieve personen op arbeidsleeftijd - 1294 (2011-2012)	8
Vraag om uitleg van de heer Robrecht Bothuyne tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het partnerschap OCMW-VDAB - 1319 (2011-2012)	9

■

Voorzitter: mevrouw Patricia Ceysens

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de inschakeling van studentenwerk in de nieuwe sectorconvenanten - 1293 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Voorzitter, minister, collega's, studentenjobs kennen in Vlaanderen een ongekende populariteit. Werkgevers klagen alom over het gebrek aan werkplekervaring van aankomende starters en pleiten voor een betere aansluiting van het onderwijs op de arbeidsmarkt.

Studenten blijken ook graag een studentenjob te hebben die hun ervaring bezorgt in het beroepsleven. Voor gemotiveerde jongeren, die studentenwerk zoeken dat aansluit bij hun richting, bestaat echter nauwelijks of geen aanbod. Uit onderzoek van professor Houben van de Universiteit Hasselt bleek dat liefst 91 procent van de studenten geïnteresseerd is in het vinden van studentenwerk dat aansluit bij hun studierichting. Slechts 13 procent van hen kregen de kans er een uit te oefenen. Werkgevers houden zich op deze manier dus niet bezig met jeugdwerking – een gemiste kans en een beleid dat niet strookt met de signalen die de werkgevers telkens weer uitzenden.

Minister, door de nood aan een betere aansluiting en de grote interesse vanwege de studenten pleitte ik reeds in juli 2011 bij u voor de inschakeling van studentenwerk in het beleid rond werkplekieren. U repliceerde dat u het een interessante piste vond en mee zou nemen in de onderhandelingen over de nieuwe sectorconvenanten. Deze opende u op 6 februari, waarbij het thema 'werkplekieren' een prominente plaats op de agenda innam. Het doel van de startdag was het uitzetten van uw beleidsprioriteiten en het beleidskader waarin de onderhandelingen plaats zouden vinden. Afgaande op de formele output van de startdag lijkt het inschakelen van studentenjobs geen deel van het formele beleidskader over werkplekieren uit te maken.

Minister, zult u een initiatief nemen om ervoor te zorgen dat het percentage studenten dat studentenwerk vindt dat aansluit bij zijn studierichting, groter wordt? Op welke manier zal studentenwerk ingeschakeld worden in het beleidskader over werkplekieren? Zult u hier concrete targets aan verbinden?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, collega's, het is in ieder geval zo dat ik in de volgende generatie sectorconvenanten waarmee we op 6 februari zijn gestart, een belangrijke rol voor werkplekieren wil. Werkplekken zouden echte 'leerplekken' moeten worden en er zou een duidelijke focus moeten komen van 'leren op werkplekken'. Ik wil het zo naar voren brengen: zonder focus op een bepaalde doelgroep of op een bepaalde vorm van werkplekieren – zoals leertijd of individuele beroepsopleiding (IBO) of deeltijds leren –, maar werkplekken voor iedereen. Ik wil dus zorgen voor kwaliteitsvolle werkplekken voor iedereen. Dat is wat ik op 6 februari naar voren heb gebracht. Het is vrij ruim en algemeen: hoe kun je competenties en talenten verder ontwikkelen in een job? Dat is de basisfilosofie.

Tegelijkertijd zal ik de sectoren er tijdens de onderhandelingen voor de nieuwe sectorconvenanten attent op maken dat er steeds een voldoende aanbod aan stage- en werkervaringsplaatsen voorhanden moet blijven. Daar waar er dus knelpunten opduiken, zal ik zeker een accent leggen op de kwantitatieve problemen als ze er zijn. Ik zal de sectoren aansporen om in te zetten op bijkomende plaatsen, en studentenjobs kunnen ook deel uitmaken van dit aanbod. Voor werkgevers kan het aanreiken van studentenjobs immers ook een meerwaarde betekenen. Ook voor de jongeren zelf is het interessant om een aanbod te krijgen in het verlengde van hun studie. Ik blijf het dan ook een interessant spoor vinden en ik

zal het opnemen in het inspiratiemenu dat ik aanbied aan sectoren. Aan de sectoren die een sectorconvenant wensen af te sluiten, geven we een menu met suggesties voor acties en engagementen waar de sectoren vrijblijvend inspiratie uit kunnen halen bij het vorm geven van hun sectorconvenant. Het accent dat ik op 6 februari legde, ging eigenlijk breder: op elke werkplek zou leren centraal moeten kunnen staan, natuurlijk ook voor de studenten.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik heb mijn vraag ingediend om zeker te zijn dat er voor een bepaalde ‘niche’ in het werkplekklere aandacht zou zijn. Ik denk dat het juist is dat u het accent op leren en werken op elke werkplek legt. Werkplekklere is natuurlijk een heel breed begrip en richt zich naar heel veel jongeren. Mijn vraag ging specifiek over studenten. Het is toch een beetje absurd dat zoveel studenten werk zoeken, werk vinden om hun leefgeld of zakgeld aan te vullen, maar dat we niet van de opportuniteit gebruik zouden maken om hun opleiding en het werk dat ze als student doen, beter op elkaar te laten aansluiten. Dat is een win-winsituatie voor de student en de werkgever.

Minister, ik ben blij dat u dat wilt opnemen in het inspiratiemenu. Het is vooral belangrijk de werkgevers te wijzen op de opportuniteiten die er voor hen in dezen zijn, niet alleen voor het hic et nunc, het tewerkstellen van de student, maar ook op langere termijn, dat je studenten krijgt die afstuderen en al een stuk meer ervaring hebben in de job waar ze voor gaan. Ik hoop dat u hun duidelijk maakt dat die opportuniteiten er voor beide zijn. Misschien nemen ze dan het initiatief om meer aandacht te schenken aan het aanbieden van dergelijk werk aan de studenten.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Martine Fournier tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de begeleiding van werkzoekende gefailleerden - 1038 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Fournier heeft het woord.

Mevrouw Martine Fournier: In uitvoering van het werkgelegenheids- en investeringsplan werd in samenwerking met SYNTRA Vlaanderen, de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) en mogelijke andere partners, een project in het kader van het Europees Sociaal Fonds (ESF) gelanceerd ten behoeve van de kwetsbare groep van gefailleerde werkzoekenden. Daarmee wil men ondernemerschap bij gefailleerden stimuleren en versterken.

Dat gebeurt via een oriënterend project waarin gefailleerden toegeleid kunnen worden naar een aangepast begeleidingstraject bij VDAB, SYNTRA Vlaanderen of via het project Ondernemen Werkt III.

Het oriënterend project verloopt in drie fasen. In de eerste fase wordt een informatie-campagne gevoerd die gericht is naar oriënterende trajecten van het project. In de tweede fase gaat het om begeleiding van 600 gefailleerde werkzoekenden, waarvan 500 niet-werkende werkzoekenden en 100 werkende werkzoekenden. Het betreft hier intake, competentiemeting, eerstelijnsbegeleiding, enzovoort. In de derde fase wordt toegeleid naar vervolgttrajecten van VDAB, SYNTRA Vlaanderen en het ESF-project Ondernemen Werkt III, met het oog op het verkrijgen van de juiste competenties en/of de nodige begeleiding.

Het project loopt van 1 november 2010 tot 30 april 2012. Recent ontving ik via een schriftelijke vraag een stand van zaken. Daaruit blijkt dat er tot eind september 2011 door Tussenstap slechts 82 oriënterende trajecten werden uitgewerkt, waarvan slechts 61 kandidaten het oriënterend traject hebben afgewerkt. 19 kandidaten waren eind september

nog bezig, 2 kandidaten zijn voortijdig gestopt. Van de 61 kandidaten die het oriënterend traject hebben afgewerkt, zijn er 29 doorgestroomd naar een vervolgtraject via de Unie van Zelfstandige Ondernemers (UNIZO), 12 via SYNTRA Vlaanderen – dat is 20 procent – en 8 via de VDAB. 32 kandidaten zijn nog niet doorgestroomd naar een vervolgtraject.

Het was de bedoeling dat er in de tweede fase 600 werkzoekende gefailleerden zouden worden begeleid. Ik begrijp echter dat er na 11 van de 18 maanden dat dit project loopt, slechts 82 van de 600 voorziene trajecten zijn opgestart en slechts 61 afgewerkt. Daarvan zijn er slechts 29 doorgestroomd. Het projectbudget van het ESF-project gestart door Zenitor bedraagt 700.000 euro.

Minister, naar aanleiding van die cijfers wil ik u een aantal vragen stellen.

Kwam er sinds eind september een positieve ommekeer? Hoeveel mensen zijn nu ingeschreven in de verschillende fases? Hoeveel stroomden er intussen door?

Hoe komt het dat eind september, na 11 van de 18 maanden, slechts 82 gefailleerden startten in een oriënterend traject? Hebt u hierover overleg gepleegd met Tussenstap? Welke bijkomende inspanningen zullen worden gedaan om te pogen een inhaalbeweging te maken met betrekking tot de instroom?

Slechts 61 kandidaten werkten het oriënterend traject af, slechts 29 van de 82 die initieel aan het traject begonnen, stroomden uiteindelijk door naar een vervolgtraject. Waaraan zijn die slechte resultaten te wijten? Is er ook in een bijsturing voorzien met betrekking tot de werking van het project, om zo de doorstroom te verhogen?

Indien de doelstellingen van het Tussenstap-project niet zouden worden gehaald, wat betekent dat dan met betrekking tot de 700.000 euro middelen? Wordt een deel hiervan niet uitgekeerd aan de betrokken partner, Zenitor, indien de resultaten niet gehaald worden?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mevrouw Fournier, ik denk dat er in ieder geval een positieve wending is gekomen. Ik heb de cijfers bij van 15 februari. In totaal zitten we nu aan 194 deelnemers aan het traject, waarvan er 101 zijn afgewerkt. Van die 101 zijn er volgende doorverwijzingen: 45 werden doorverwezen naar het project Ondernemen Werkt III, 19 naar SYNTRA en 37 naar de VDAB. 89 trajecten lopen nog. In totaal werden 4 trajecten stopgezet. Dat is dus de invulling van de 194 trajecten. 101 trajecten zijn afgewerkt, 89 lopen nog en 4 trajecten werden stopgezet.

Verschillende redenen lagen aan de basis van het beperkt aantal opgestarte trajecten. Om te beginnen is het nieuw en uniek. Het vergt altijd wat meer tijd om het bekend te maken. Er was het aanbod van Tussenstap, maar dat was tot op heden louter gericht op preventieve adviezen en hulp in aanvraag na falen. Er bestond geen aanbod voor gefailleerden, enkel voor ondernemingen in moeilijkheden. Daarom had het ook zijn tijd nodig.

Verder was er een relatief hoge uitval bij het eerste kennismakingsgesprek, soms wegens ziekte, soms omdat de vennoot nog in een andere onderneming zat of omdat er geen ambitie was om opnieuw in ondernemerschap te stappen. Relatief weinig mensen zijn echter uitgevallen als ze met het traject gestart waren. Als ze starten, doen ze dus gewoonlijk voort.

De hoofdreden van de hoge uitval was dat ze al opnieuw gestart waren of opnieuw hun ondernemersnummer hadden geactiveerd. Op het moment dat zij hoorden van het aanbod vanuit de Vlaamse overheid, tekenden ze wel in op de begeleiding. Omdat ze echter al gestart waren, kwamen ze niet meer in aanmerking. Dat was een moeilijkheid.

Wellicht hadden ze wel zin om verder begeleid te worden, maar doordat ze al herstart waren, konden ze niet langer in aanmerking komen. Het probleem was dat de coach op dat moment de gefailleerden wel wilde bereiken, maar dat zij niet meer bereikbaar waren. De oorspronkelijke marketingstrategie was niet optimaal, want die was gericht op het individu.

Het was pas na september dat we op basis van de cijfers, die u ook hebt gezien, hebben beslist dat men zich niet alleen moet richten tot de individuen, maar ook tot de intermediären die gefailleerden opvangen of met gefailleerden te maken krijgen, want dan kunnen ze sneller worden ingelicht over een nieuwe dienstverlening. Het is natuurlijk nooit de bedoeling geweest om alle gefailleerden te bereiken, het zijn de gefailleerden die een vraag naar begeleiding en oriëntering hebben gesteld, die wij willen begeleiden.

Veel van de mensen die in dit traject stappen, hebben vragen over hun verdere loopbaan en hun toekomst. Veel gefailleerden voelen aan dat ze gefaald hebben en trekken zich terug. Ze staan niet open voor begeleiding en ze leven geïsoleerd. Als wij niet opletten, komen zij in de armoede terecht. Vandaar dat OCMW en Tussenstap zelf de grootste doorverwijzers zijn.

Een andere reden waarom het in het begin wat misliep, is dat er wat begripsverwarring bestond over de interpretatie van het criterium ‘gefailleerden’ door de promotor. Er is een groep van zelfstandigen, de zogenaamde ‘helpers’ en ‘meewerkende echtgenotes’, die wel het sociaal statuut van zelfstandige hebben, maar in principe niet persoonlijk failliet kunnen worden verklaard. Enkel de zelfstandige met wie ze op zelfstandige basis werken als ‘helper’ of als ‘meewerkende echtgenote’ kan failliet worden verklaard.

Een tweede begripsverwarring was dat veel zelfstandigen betrokken zijn bij een faillissement, maar daarnaast nog een ondernemingsnummer hebben in persoonlijke naam of nog gelieerd zijn aan een andere vennootschap. Dan hebben ze geen toegang tot het traject. Dit waren een aantal moeilijkheden.

Op uw vraag of we er iets aan doen, of mensen samenkomen, kan ik antwoorden dat er trimestrieel in een stuurgroep overleg is tussen Tussenstap vzw en het ESF-agentschap, maar ook met de partners SYNTRA Vlaanderen en de VDAB. Daar kwam de problematiek van het geringe aantal bereikte gefailleerden aan bod, maar de stuurgroep had het bijvoorbeeld ook over de doorstroom.

Sinds september werden bijkomende inspanningen geleverd op het vlak van marketing. Zoals ik al zei, was die oorspronkelijk op het individu gericht en zijn we gaan zoeken naar intermediären. Zo werden alle curatoren in Vlaanderen en Brussel persoonlijk aangeschreven met de voorstelling van het project. Ik moet wel zeggen dat we van de curatoren nog altijd weinig doorverwijzingen zien. We hebben ook alle schuldbemiddelaars in Vlaanderen aangeschreven met ons aanbod. Er werden duizend brieven gericht tot gefailleerden, drie maanden nadat hun falen in het staatsblad verscheen. We constateren dat veel van die brieven terugkeren omdat het adres heel vaak niet meer klopt, gefailleerden leven doorgaans niet meer op het adres waar ze failliet zijn gegaan. Het aanbod persoonlijk voorstellen aan OCMW's blijkt de beste garantie te zijn om het project bekender te maken.

De generieke financiële criteria van het ESF-agentschap zijn natuurlijk ook van toepassing op dit project en indien u dit wenst, kan ik ze u laten bezorgen. Het zijn 34 pagina's met criteria. Als u ze wenst, dan vraagt u ze maar, dan geven we ze u.

De financiering van het project is geen resultaatsfinanciering, maar verloopt volgens het principe van financiering van de reële projectkosten. De reële projectkosten moeten worden bewezen in de diverse rapportages. Elke activiteit wordt beoordeeld naar efficiëntie en relevantie. Acties die niet opgenomen zijn in het oorspronkelijke projectvoorstel of die niet werden afgestemd op het ESF-agentschap, worden niet aanvaard. Het ESF hanteert de 120 procentregel. Dat betekent dat de bij de aanvraag ingediende netto subsidiabele kostprijs, dat zijn de bewezen kosten, per deelnemer niet met meer dan 20 procent mag worden overschreden.

Ik leg het anders uit. Stelt u zich voor dat de resultaten maar voor 60 procent gehaald worden, dan kunnen er toch kosten worden bewezen en ingediend voor 80 procent, of dus voor 20 procent meer. Dat betekent dat iemand die 80 procent van zijn resultaat haalt, principieel, als hij die kosten kan bewijzen, nog altijd 100 procent betaald kan krijgen. Dat is de filosofie die

wordt gehanteerd. Dus, als er maar 40 procent wordt gehaald, maar men heeft daartoe 1000 brieven geschreven, dan is er een kostprijs van 1000 brieven. Of men daar nu resultaat op haalt of niet, de kostprijs is betaald. Alle kosten kunnen dus worden vergoed door ESF, maar ze mogen nooit meer dan 20 procent meer bedragen dan het resultaat dat werd behaald.

Haalt men dus maar 20 procent resultaat, dan kan men maar 40 procent van het oorspronkelijke ingediend budget halen, natuurlijk op voorwaarde dat er 40 procent kosten werden gemaakt. Als men in dit geval voor 60 procent kosten heeft gemaakt, dan kan men die maar voor 40 procent betaald krijgen.

Mevrouw Martine Fournier: Men moet dus een doelstelling hebben van 80 procent om 100 procent van de subsidies te krijgen?

Minister Philippe Muylers: Neen, als ze voor 100 procent subsidies willen hebben, moeten ze voor die 100 procent ook kosten gemaakt hebben en die kunnen bewijzen. Voor iemand die een subsidieaanvraag doet voor 100 procent en ook 100 procent kosten kan aantonen, maar slechts een resultaat haalt van 80 procent, klopt uw redenering. Maar iemand die een resultaat haalt van 80 procent en maar voor 85 procent kosten heeft gemaakt, kan maar 85 procent krijgen.

Mevrouw Martine Fournier: Maar het is niet zo dat ze 100 procent resultaatverbinding van die 600 moeten hebben?

Minister Philippe Muylers: Neen. We zouden het ook anders kunnen doen, maar dit is de manier waarop ESF werkt en die komt erop neer dat we ervan uitgaan dat er vaste kosten zijn en variabele kosten. Dat is de achtergrond hierbij.

De voorzitter: Mevrouw Fournier heeft het woord.

Mevrouw Martine Fournier: Bedankt voor het uitgebreide antwoord. Het is positief dat er meer toegeleid werd dan bleek uit de resultaten die ik had gekregen in een schriftelijke vraag, maar toch lijkt het me niet mogelijk om de 600 te halen tegen eind april.

U weet dat ik al enkele jaren bezig ben met gefailleerden. Het is echt een groep die zou moeten kunnen worden begeleid. Het is anderzijds ook duidelijk dat ze heel moeilijk bereikbaar zijn. Op het vlak van marketing en bekendmaking moeten alle mogelijke middelen ingezet worden om die mensen te begeleiden. De drempel is heel hoog. Ze hebben het al moeilijk met het faillissement, maar de drempel om begeleiding te zoeken is voor die mensen psychologisch heel hoog. U zegt dat niet iedereen kan worden bereikt of dat niet iedereen het traject kan volgen. Iemand die failliet is gegaan, maar zelf nog zelfstandig is, kan niet worden begeleid. Is het mogelijk om dat aan te passen, om die mensen toch vooruit te helpen? Momenteel waarschijnlijk niet, maar misschien in de toekomst.

Minister Philippe Muylers: Volgens de criteria kan dat nu niet. Ik stel voor dat we ook dat element eens laten opnemen door de stuurgroep die het begeleidt, om te kijken of er mogelijkheden zijn om dat toch te doen. We moeten oppassen: het is niet gericht op actieve zelfstandigen. Die mensen blijven actieve zelfstandigen. Hoe kun je dat onderscheid dan weer maken? Het is gericht op de gefailleerden.

Mevrouw Martine Fournier: Het is in elk geval een goed project dat ik zal blijven volgen en we zien wel of er aanpassingen mogelijk zijn.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

**Vraag om uitleg van mevrouw Martine Fournier tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over niet-actieve personen op arbeidsleeftijd
- 1294 (2011-2012)**

De voorzitter: Mevrouw Fournier heeft het woord.

Mevrouw Martine Fournier: Minister, in het regeerakkoord staat dat er aandacht geschonken zal worden aan de niet-actieve personen op arbeidsleeftijd. Dat moet een centrale prioriteit zijn en blijven. Hoewel er in de komende jaren weinig ruimte zal zijn om hierop in te spelen, bevestigde u in de commissie Economie dat dit thema heel belangrijk blijft voor u. In een schriftelijke vraag vroeg ik u naar verduidelijkende cijfers in verband met dit onderwerp. In uw antwoord gaf u heel wat cijfers over de huidige situatie. Na inzage van deze cijfers krijg ik graag van u nog enkele verduidelijkingen en uw standpunt.

Minister, het aantal niet-actieve mannen verminderde van 2009 naar 2010 met 2225. Er werden 7425 mannelijke Belgen actief. Daartegenover waren er 5199 niet-Belgen die niet-actief werden. Dit staat in tegenstelling tot het aantal niet-actieve vrouwen, dat verminderde met 15.322. Hoe verklaart u het grote aantal niet-Belgische mannen die niet-actief zijn of werden? Wie zijn die niet-Belgische mannen? Uit welk land zijn zij afkomstig? Wat verhindert dat deze mannen actief worden?

Er zijn ongeveer zeven keer meer vrouwen actief geworden dan mannen. Ik heb het dan over huisvrouwen en huismannen. Wat is daarvoor de reden? In totaal zijn er 17.548 mannen en vrouwen actief geworden in 2010 in vergelijking met 2009. Dat is een positieve zaak. Waaraan schrijft u die sterke stijging toe? Wat houdt het sociaal statuut van huisvrouw of huisman in voor het recht op uitkeringen, voor opvolging en activering door de VDAB en voor het recht op opleidingen?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik ga in op de cijfers die u geeft, mevrouw Fournier. Volgens mij is er voor mannen niet zo'n groot verschil in inactiviteit tussen Belgen en niet-Belgen. In 2010 was in Vlaanderen 20,9 procent van de mannen met de Belgische nationaliteit niet-beroepsactief. Bij de Europese niet-Belgische mannen was dat maar 18,8 procent. Bij de niet-Europese mannen ligt het aandeel hoger, op 25,5 procent.

Dat niet-Europeanen een hoger aandeel inactieven kennen, is niet onverwacht. Het heeft te maken met de definitie. Mensen die niet onmiddellijk beschikbaar zijn, worden geteld als niet-actief. Bij de niet-Europese mannen zijn bijvoorbeeld recente migranten, die vaak eerst een taalcursus moeten volgen of een andere voltijdse opleiding. Ze zijn dus niet onmiddellijk beschikbaar en horen daarom bij de niet-actieven. Voor asielzoekers die nog in procedure zitten, geldt bovendien een wachttijd van zes maanden om een arbeidskaart te kunnen krijgen. Zij zitten ook bij de niet-actieven. Dat het percentage bij de Europese niet-Belgische mannen lager ligt dan bij de Belgen heeft er vaak mee te maken dat zij specifiek voor hun werk naar hier komen. Al die cijfers zitten toch in eenzelfde range. Ik beschik niet over cijfers om het precieze land van oorsprong te achterhalen.

Het aantal inactieven dat beroepsactief werd, is in 2010 effectief significant gestegen. Er is geen groot verschil tussen het aantal mannen dat de inactiviteit verliet en het aantal vrouwen: 66.000 mannen verlieten de inactiviteit en 67.000 vrouwen. Dat is zeker te danken aan de eerste herneming van de conjunctuur in 2010.

De reden dat het aantal inactieve vrouwen zeven keer sterker daalde dan het aantal inactieve mannen is niet te zoeken in de mate van activeren van inactieven, maar heeft alles te maken met de demografie. Het aantal mannelijke inactieven neemt doorheen de jaren toe omwille van de vergrijzing. Een hoger aandeel van de bevolking is 50-plus, waardoor ook het aantal mannen in brugpensioen en pensioen voor de leeftijd van 65 jaar toeneemt. Bij vrouwen is de

beweging omgekeerd. Oudere vrouwen zijn veel vaker niet-werkend dan oudere mannen, vaak omdat zij van de schoolbanken kwamen in een periode waarin het minder vanzelfsprekend was dat vrouwen gingen werken. Naarmate deze vrouwen de leeftijd van 65 jaar passeren en uit de statistieken verdwijnen, worden zij vervangen door latere, actieve generaties. Dat verklaart dat het aantal inactieve vrouwen tussen 18 en 64 jaar daalt.

Ik stel het nog eens anders en eenvoudig. De vrouwen die niet werken en nog geen 65 jaar zijn, maken dat er veel inactieve vrouwen zijn. Als die op pensioen gaan, vallen ze uit de statistieken, terwijl de nieuwe generatie wel werkt. Dat verklaart het grote verschil bij de inactieven. Als je kijkt hoeveel actieven er bij komen, zie je dat dat aantal bij mannen en vrouwen evenveel stijgt: 66.000 en 67.000. Het heeft dus niets te maken met het activeren, maar alles met de demografie.

Het statuut van huisman/huisvrouw binnen de sociale zekerheid blijft ook na het Vlinderakkoord een federale materie. Huisvrouwen/-mannen kunnen zich steeds op eigen initiatief inschrijven bij de VDAB om een beroep te doen op de dienstverlening, waaronder beroepsopleiding. De VDAB schrijft hen op dat moment in als vrije werkzoekenden, wat inhoudt dat de inschrijving beperkt is tot drie maanden, maar het geeft hun volledige toegang tot de dienstverlening zoals andere werkzoekenden. Het betekent ook dat de personen aan dezelfde verplichtingen moeten beantwoorden als werkzoekenden. Het zou niet leuk zijn om zich in te schrijven bij de VDAB, die moeite doet om werk te zoeken, en dan niet in te gaan op vacatures. Er wordt dus verwacht dat deze mensen ook ingaan op het aanbod zoals andere werkzoekenden. Er is natuurlijk geen sanctie van transmissie, want ze hebben geen uitkering. In de praktijk merkt men bij de VDAB dat deze groep gemakkelijk afhaakt. Men kiest ervoor om zichzelf uit te schrijven of de inschrijving niet meer te verlengen. Anders dan bij andere werkzoekenden is deelname aan begeleiding niet verplicht.

De voorzitter: Mevrouw Fournier heeft het woord.

Mevrouw Martine Fournier: Voorzitter, minister, collega's, vrijdag zijn we op werkbezoek naar de VDAB geweest en dat was heel interessant. Ik heb daar ook een vraag over herintreders gesteld. Er werd gezegd dat er werk zou worden gemaakt van herintreders. Hoe kunnen we mensen die nu niet actief zijn op de arbeidsmarkt, stimuleren om toch in te treden in de arbeidsmarkt? Minister, ik weet niet of u voor herintreders al bepaalde stappen hebt gezet en of er beleidsmaatregelen zouden kunnen worden genomen.

Minister Philippe Muyters: U weet dat ik dat in mijn beleidsnota heb aangekondigd, maar het is alleen een kwestie van prioriteiten. De VDAB weet wel dat het in de beleidsnota staat, maar we zijn nog niet met acties bezig. Ik denk niet dat het als eerste prioriteit geldt.

Mevrouw Martine Fournier: Er werd gezegd dat er met de vrouwenorganisaties bepaalde acties zouden worden ondernomen in maart. Er zou met bepaalde organisaties intensief worden samengewerkt.

Minister Philippe Muyters: Men weet bij de VDAB dat ik dat een belangrijk punt vind, net als u. Er zijn nog geen afspraken met de VDAB, maar als er opportuniteiten zijn, zal de VDAB die zeker aangrijpen. Als u dat wenst, zullen we bij gelegenheid eens een stand van zaken geven.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Robrecht Bothuyne tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het partnerschap OCMW-VDAB - 1319 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Voorzitter, minister, collega's, in het regeerakkoord werd al verwezen naar de samenwerking tussen het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn (OCMW) en de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB), die een prioriteit zou moeten worden. Ook in uw beleidsnota is dat heel duidelijk naar voren geschoven. Tegelijk is er ook werk gemaakt van het partnerschap Werk-Welzijn, ook met een brug naar het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (RIZIV). Ook in de beheersovereenkomst, afgesloten tussen de Vlaamse Regering en de VDAB, is er sprake van een versterking van het partnerschap tussen OCMW en VDAB. In de beleidsnota wordt zowel de specifieke expertise van de OCMW's rond welzijnsondersteuning als de expertise van de VDAB en derdenorganisaties inzake toeleiding naar de arbeidsmarkt, erkend. In de beleidsnota wordt geargumenteed dat "een systematische samenwerking tussen VDAB en OCMW kan zorgen voor een betere doorstroming van leefloners naar de arbeidsmarkt". Daartoe werden proeftuinen opgestart, een belangrijke stap om de samenwerking met de VDAB vorm te geven.

U wilt via het werkwinkelconcept met de verschillende partners en regiefuncties van VDAB komen tot succesvolle trajecten waar welzijn en werk op elkaar worden afgestemd, via vernieuwende vormen van lokale samenwerking, zowel op het beleidsniveau, als op het niveau van de betrokken cliënten. Er wordt daarbij duidelijk vertrokken van het idee van tweerichtingsverkeer tussen VDAB en OCMW.

De tendering activeringsbegeleiding van werkzoekenden met een medische, mentale, psychische en/of psychiatrische problematiek (MMPP) is ook opengesteld voor leeflooncliënten. Deze activeringsbegeleiding is een voorbeeld van hoe de OCMW's een beroep kunnen doen op de VDAB inzake de werkactivering van leefloners. Dit is dus een voorbeeld van hoe beide regisseurs kunnen samenwerken om leefloners naar werk te begeleiden.

Toch verloopt de samenwerking in de praktijk nog niet optimaal. Dat blijkt uit een aantal antwoorden die u hebt gegeven op een aantal schriftelijke vragen. De activeringsbegeleiding van de VDAB voor de MMPP-doelgroep komt vrij moeizaam op gang. Van de 230 beoogde activeringsbegeleidingen werden er slechts 140 opgestart. Het contingent beschikbaar voor personen met een OCMW-statuuat is met 70 deelnemers voor 70 procent ingevuld. U weet dat aan verschillende factoren: het zich onvoldoende betrokken voelen bij dit project, onvoldoende zicht hebben op de kenmerken van de MMPP-doelgroep en hoe deze te herkennen bij het eigen OCMW-publiek, onvoldoende kennis hebben van de VDAB-procedures, het gevoel een vertrouwensband met de betrokkene te moeten opgeven bij doorverwijzing naar de VDAB, strategische belangen, het zelf beschikken over een gelijkaardig aanbod enzovoort. Ondanks de pogingen tot structureel overleg die door de VDAB werden ondernomen om de samenwerking op het vlak van activeringsbegeleidingen vlotter te laten verlopen, zijn er dus nog een aantal heel belangrijke problemen vastgesteld. Het is natuurlijk ook de bedoeling van zulke trajecten om de problemen op het terrein vast te stellen. De uitdaging is ze aan te pakken en op te lossen.

Er werden een aantal zaken geprobeerd. In functie van een goede opvolging werden vaste contactpersonen aangeduid bij het OCMW en de gespecialiseerde trajectbegeleiding (GTB) en werden OCMW-directies aangesproken om een engagement aan te gaan voor het vastgelegde contingent, wat tot op heden blijkbaar nog niet volledig geslaagd is. U schreef dat dit structureel overleg in de meeste provincies niet meer doorgaat omdat OCMW-afgevaardigden te vaak afwezig waren. Dat duidt op een gebrek aan engagement vanuit de OCMW's of een gebrek aan appeal vanuit de VDAB aan de OCMW's. Waarschijnlijk ligt de oorzaak van het probleem bij beide.

De samenwerking kende ook regionale verschillen. Er zijn 308 OCMW's en dus 308 verschillende invalshoeken om deze problematiek aan te pakken. Hoe dan ook staan VDAB en OCMW nog ver van elkaar af, te ver in sommige gevallen. Bovendien blijkt dat het forum dat is opgericht om de samenwerking tussen de partners beter te doen verlopen, de taskforce

genaamd, al drie jaar niet meer bij elkaar komt. U beargumenteerde dat door te zeggen dat de betrokken partners geen vergadering hebben aangevraagd. Dat is mijns inziens een slap argument.

Minister, u bent uiteraard verantwoordelijk voor de uitvoering van uw beleidsdoelstellingen. U bent het uitvoerend orgaan. Op welke manier rijmt u dat met het feit dat de taskforce al drie jaar niet meer is samengekomen? Is er eventueel een mogelijkheid dat u zelf het initiatief neemt om de partners weer bij elkaar te brengen?

OCMW's geven aan dat ze beschikken over een gelijkaardig aanbod van de activeringsbegeleidingen voor MMPP'ers. Dat wijst op een gebrekkige afstemming van elkaars activeringsmaatregelen en elkaars beleid. Kunt u aangeven op welke manier beide partners binnen het partnerschap elkaar aanvullen? Hoe kan het dat beiden over een gelijkaardig aanbod beschikken zonder dat het op een goede manier op elkaar wordt afgestemd?

In de beleidsbrief Werk staat dat de VDAB vaststelde dat ze tekortschoot bij de curatieve aanpak van langdurig werkzoekenden met niet-arbeidsmarktgerelateerde problemen. De doelgroep waarvan daarnet sprake behoort daar ook toe. Hoe verklaart u dat? Kan een geïntegreerd werk-welzijnskader hier een oplossing bieden? Zo ja, op welke manier? Ik ben ervan overtuigd dat u daar een en ander over kunt vertellen.

Minister, de versterking van het partnerschap tussen OCMW en VDAB is tot nu toe onvoldoende gebleken. Dat was een belangrijke doelstelling in uw beleid, maar we zijn er nog zeker niet. De evaluatie van proeftuin fase 1 was – zeker gedeeltelijk – teleurstellend. Hopelijk kan de tweede fase grote stappen vooruitzetten inzake samenwerking. Welke initiatieven zult u nemen om de beleidsdoelstellingen, een goede samenwerking tussen OCMW en VDAB en een goede doorstroom van OCMW-cliënten naar de arbeidsmarkt, te realiseren?

Welke rol speelt het OCMW momenteel in de werk-welzijnstrajecten voor personen in armoede die in 2011 werden opgestart? Hoe gaat u het OCMW als welzijnsregisseur in uw beleid betrekken?

Hoever staat u met het doorverwijzen en opvolgen van leefloners door OCMW- en VDAB-consulenten? In welke mate hebben zij toegang tot elkaars netwerk en dossiers? Dat is belangrijk om zicht te krijgen op elkaars beleid en elkaars doelgroep. Acht u het nodig om die systemen wederzijds sterker te integreren en sterker van elkaar afhankelijk te maken? Hoe kunt u dat concreet aanpakken?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik wil eerst iets zeggen over het partnerschap tussen VDAB en OCMW en vooral over elke organisatie op zich. U weet natuurlijk dat wij een beheersovereenkomst hebben afgesloten met de VDAB waarin we de beleidsdoelstellingen voor telkens vijf jaar vertalen naar organisatiedoelstellingen.

Met het OCMW heb ik spijtig genoeg geen dergelijke afspraken. U hebt zelf gezegd dat de 308 OCMW's een heel grote lokale autonomie hebben, die bij federale wet is vastgelegd die het recht op maatschappelijke integratie regelt.

U hebt daarnet zelf gezegd dat er heel grote verschillen zijn in visie van de OCMW's die zich dan ook vertalen in totaal verschillende activeringsmaatregelen. Bovendien mogen we niet vergeten dat niet alle OCMW's de schaalgrootte hebben om een goede dienstverlening uit te bouwen.

De vraag is of die taskforce – dat was een eerste vraag of eerder 'verwijt' – daar op Vlaams niveau een oplossing voor biedt. Ik denk dat er een betere strategie is, die we nu bewandelen, waarbij we lokale afspraken maken tussen de VDAB – waarover we afspraken kunnen maken in Vlaanderen – en de OCMW's – lokaal dan, omdat er niets is dat die overkoepelt. Als de

partners niet vragen om de taskforce bijeen te roepen, maken wij liever afspraken met de VDAB op lokaal niveau.

In Vlaanderen is de VDAB de arbeidsmarktregisseur. Ik denk ook dat het geen zin heeft dat de VDAB, als arbeidsmarktregisseur, een dienstverlening ontwikkelt rond de niet-arbeidsmarktgerelateerde problemen zoals verslaving, schuldbemiddeling, huisvesting, enzovoort. Die problemen zijn materie voor het OCMW. Op die manier wil ik uw vraag of ze andere taken hebben, wat plaatsen.

Ik ga daar nog wat dieper op in. De VDAB heeft – terecht – de keuze gemaakt om geen zorggerichte begeleiding te organiseren, omdat andere organisaties daar beter in zijn, en om daarom samen te werken met andere partners. U kent dat beleid en ik denk dat u dat ook goedkeurt.

De VDAB wordt geconfronteerd met werkzoekenden waarbij andere drempels dan de competentiebeperking of het gebrek aan werkervaring de tewerkstelling bemoeilijken. Zij hebben voor dergelijke problemen niet de expertise in huis, dus zoeken ze die via samenwerking met partners.

De projecten zijn nu wel divers en fragmentair – u doelde daar ook op – maar er is een rode draad: niet-arbeidsmarktgerelateerde problemen die de inschakeling op de arbeidsmarkt bemoeilijken, vragen een aanpak op maat die door de welzijns- en empowermentpartners samen met de arbeidsmarktactoren moet worden aangepakt. Dat is de keuze die de VDAB heeft gemaakt.

Het aanbod van de OCMW's is, zoals ik al zei, zeer verschillend. Sommige OCMW's doen relatief weinig aan tewerkstellingsgerichte begeleiding. Anderen doen dat wel, voor hun klanten. Vaak beperken de OCMW's de begeleiding naar OCMW-maatregelen, zoals artikel 60, paragraaf 7, om een werkervaring op te doen zodat je opnieuw in orde bent voor je werkloosheidsuitkering.

Ook de opleidingen die ze organiseren, zijn vaak uitsluitend gericht op de tewerkstelling binnen de eigen diensten en/of partners. Er is een duidelijk verschil tussen wat het OCMW doet en wat de VDAB doet. Vanuit het OCMW wordt zelden of nooit de link naar het reguliere circuit gezet. Je merkt ook binnen de proeftuinen dat men voor de werkgeversgerichte benadering een beroep doet op de VDAB.

We moeten de dienstverlening naar de burger versterken door duidelijke afspraken en duidelijke samenwerking. Daar hebt u 100 procent gelijk in. Dat was ook steeds de bedoeling.

Bij de curatieve aanpak van langdurige werkzoekenden werd de VDAB, zoals reeds gezegd, geconfronteerd met een niet-arbeidsmarktgerelateerde problematiek, waarbij we drempels zien. U vroeg of het beleidskader van Werk- en Welzijnstrajecten op maat (W2) daar iets aan kan verhelpen. Volgens mij is het wel de oplossing om de niet-arbeidsmarktgerelateerde problemen te remediëren.

Het gaat om tweerichtingsverkeer: wie binnen welzijn zit, maar eigenlijk naar de arbeidsmarkt zou kunnen, moet een aanbod krijgen. Ook andersom: wie op de arbeidsmarkt is, maar niet, niet meer of nog niet in aanmerking komt voor betaalde arbeid, zou binnen welzijn een aanbod moeten krijgen. Dat is eigenlijk die wisselwerking met de categorieën, waarbij we een aanbod proberen te realiseren vanuit werk, maar evenzeer vanuit sociale economie of vanuit welzijn.

U zei dat de eerste fase niet helemaal heeft gebracht wat hij had moeten doen. Voor de eerste fase van de proeftuin was de periode te kort en waren de doelstellingen wellicht nog te onduidelijk. Op basis van de ervaring van de eerste fase en de externe evaluatie die we daarover hebben gemaakt, zullen we de tweede fase anders uitbouwen. Dat lijkt mij de normale werkwijze.

Bij de startvergadering van de tweede fase, waarbij de proeftuinen hun projecten voorstelden, schoven verschillende deelnemende OCMW's de uitdaging naar voren om hun collega-consulenten algemeen maatschappelijk werk meer te betrekken. Wat is de filosofie? De maatschappelijke assistenten die bijvoorbeeld huisvestingsproblemen behandelen of aan budgetbemiddeling doen, bekijken in de praktijk vaak pas op het einde van de bemiddeling van een persoon waar die terecht kan voor werk. Bij wie komen ze dan vaak terecht? Bij het OCMW. Een aantal van die mensen zouden echter, indien ze vanaf de beginfase juist worden ingeschat, onmiddellijk naar de VDAB kunnen gaan en daar geholpen worden.

In die startvergadering kwam dus naar voren dat die collega-consulenten algemeen maatschappelijk werk moeten worden betrokken vanaf de beginfase en het aspect werk moeten meenemen. Als zij zien dat een persoon geschikt is om op de arbeidsmarkt terecht te komen, kunnen ze die persoon meteen doorsturen naar de VDAB. Dan is de tussenstap van het OCMW niet nodig. Bij andere mensen zal het OCMW wellicht wel als eerste stap aan bod komen bij werkbemiddeling.

De toeleiding voor de werk-welzijnstrajecten voor personen in armoede heeft zich in eerste instantie gericht op uitkeringsgerechtigde gezinshoofden. We hebben dat gedaan via de VDAB-databank. Aan de hand van knipperlichten werden mensen geselecteerd en doorverwezen naar deze trajecten. Leefloners en personen in budgetbemiddeling kunnen ook toegeleid worden, maar de VDAB-databank beschikt niet over al die gegevens. Verder zijn OCMW's ook betrokken bij de werk-welzijnstrajecten voor OCMW-klanten met een MMPP-problematiek die we ook in het kader van het Vlaams werkgelegenheids- en investeringsplan (WIP) hebben opgestart. En, zoals gezegd, kunnen leefloners ook een beroep doen op de VDAB voor de gewone dienstverlening.

Binnen het beleidsdomein WSE hebben we een arbeidsmarktregisseur aangeduid. Binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (WVG) bestaat er eigenlijk geen welzijnsregisseur. U sprak daarover, maar die is er op dit moment niet. Vanuit ons beleidsdomein kunnen we die ook niet aanduiden – het zou ook niet goed zijn dat wij dat doen –, maar we moeten vanuit ons domein eigenlijk wel weten wie we binnen welzijn kunnen contacteren. Soms zullen de werkzoekenden reeds in begeleiding zijn bij het OCMW, maar soms is dat bij andere organisaties, zoals de centra algemeen welzijnswerk (CAW), de bijzondere jeugdbijstand of de centra voor geestelijke gezondheidszorg. Vaak weet de VDAB niet dat er al hulpverlening aanwezig is. Soms zullen de werkzoekenden ondanks hun MMPP-problematiek nog niet in begeleiding zijn en zullen we dus een partner binnen Welzijn moeten kunnen aanspreken. Dat is een van de elementen waar we binnen het W2-kader afspraken over zullen maken, maar de oefening moet in eerste instantie binnen WVG gemaakt worden. Naar ik heb vernomen, zijn ze daarmee bezig.

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Voorzitter, minister, ik dank u voor het antwoord. Het is duidelijk dat dit 'work in progress' is, dat het een beleid is dat evolueert. Volgens mij zijn er toch een aantal kansen. U sprak van de taskforce en dat die geen zin heeft omdat er 308 verschillende realiteiten zijn, maar er is het Vlinderakkoord, dat u ook op dit vlak een aantal bijkomende bevoegdheden en hefbomen zal geven. Het is belangrijk om er op dit moment al mee bezig te zijn en dan kan de taskforce wel nuttig zijn om op Vlaams niveau met de juiste mensen aan de tafel, de implementatie van de nieuwe bevoegdheden goed voor te bereiden. Het is wel degelijk belangrijk om op Vlaams niveau de nodige initiatieven te nemen en tegelijk ook op lokaal niveau de nodige werkafspraken te maken om uw beleid tot een succes te maken. Het is dus een en-verhaal. Ik hoop dat de taskforce zo snel mogelijk samenkomt om uw nieuwe beleidshefbomen om te zetten en te integreren in uw regulier beleid.

Wat de samenwerking tussen de OCMW's en de VDAB met betrekking tot de leeflooncliënten betreft, waren er in Vlaanderen in 2011 ongeveer 44.000 mensen die een leefloon genoten. Ik heb begrepen dat ongeveer 18.000 daarvan zich op een bepaald moment

hebben ingeschreven bij de VDAB, en dat is minder dan de helft, een goede 40 procent. U verwees er al naar in het kader van de nieuwe proeftuin, dat het eigenlijk een automatisme zou moeten worden om mensen die enigszins kans hebben om zich te integreren op de arbeidsmarkt, automatisch in te schrijven bij de VDAB. We kunnen het ons niet veroorloven om mensen door de mazen van het net te laten glippen. Tenzij het echt niet mogelijk is, zou elke leefloner moeten worden ingeschreven bij de VDAB.

Op een bepaald moment zouden ze dan in een traject genomen moeten worden waarbij de VDAB vanuit de eigen expertise inzake toeleiding naar werk, het nodige kan doen om de mensen zo snel mogelijk opnieuw te integreren, liefst in de reguliere sector. Het OCMW kan lokaal een soort regiefunctie hebben wanneer het gaat over de welzijnsgerelateerde problemen. Elk kan vanuit zijn sterkte van de integratie van leefloners op de arbeidsmarkt een succes maken. We zien dat het uitstroompercentage van de leefloners die ingeschreven zijn bij de VDAB, na één jaar toch al tegen de 40 procent zit, en dat is vrij hoog voor een groep die door veel mensen zo goed als opgegeven werd en die in de vergeetput van het OCMW is beland. We mogen dat niet laten gebeuren, want er zit nog een groot potentieel voor onze arbeidsmarkt en onze arbeidsmarkt heeft die mensen allemaal broodnodig. Een versterkte samenwerking tussen OCMW en VDAB, ruimer dan de proeftuinen en verder gaand dan wat we nu doen, is noodzakelijk. Met de nieuwe bevoegdheden die in uw richting komen – en ze zullen er sneller zijn dan we denken – kunnen we er echt een succes van maken.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik wil nog even ingaan op het element van de staatshervorming. U weet dat wat mij betreft elke bijkomende bevoegdheid welkom is in Vlaanderen. Het is echter goed om duidelijkheid te hebben over wat wel en wat niet overkomt, want dat is niet altijd even duidelijk, dat is gebleken uit de voorbereiding. U weet dat we binnen de Vlaamse Regering afspraken maken over wie wat opvolgt.

Of de taskforce de juiste mensen bevat om de staatshervorming op dat vlak voor te bereiden, betwijfel ik. De voorbereiding gebeurt ernstig in de schoot van de Vlaamse Regering. We zullen ervoor zorgen dat de voorbereiding gebeurt. Of het de taskforce wordt, stel ik in vraag, maar de Vlaamse Regering zal bekijken hoe de staatshervorming kan worden voorbereid.

De heer Robrecht Bothuyne: Minister, u bent minister. U moet ervoor zorgen dat de juiste mensen in die taskforce zitten. *(Opmerkingen van minister Philippe Muyters)*

De mensen uit het werkveld weten wel hoe artikel 60 en artikel 61 op dit moment werken. Zij kunnen mijns inziens goed inschatten hoe we dit kunnen integreren in ons Vlaams activeringsbeleid, want het zijn werkgerelateerde instrumenten, geen welzijnsgerelateerde instrumenten. Het kan wel nuttig zijn om af te toetsen met mensen uit de praktijk hoe zij de integratie in ons Vlaams beleid zien.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■